

ПОЕТИЧЕСКИ ПРОЛОГ

Снимка: Венета Савова
Худ. оформление: Таня Дечева, Николай Генов

МИГОВЕ В КИБРИТЕНА КУТИЙКА (АЛТЕРА, 2009)

Homo Faber¹

Сръчна съм като баща си.
Извайвам името му всеки ден.
И аз като него си повтарям: “Акъла няма кой да ми вземе!”
Преди цялата мисловност
да придобие формата на глинен съд,
и от нея всеки ден да извайвам себе си.
Обичам сръчните хора,
изваяните тела,
излетите думи.
Ръцете ми са живи,
целите в глина,
прецизно извайващи.

Приличам на баща си –
играя си с глината,
формите,
наслагвам контурите.

Изкуство е да си глинен.
Глината няма кой да я вземе.
Акълът в пъкъла отиде,
и там гори,
където глината застива
в образа на...
в името на...
където всички сме творци.

Защото колелото не спира своя ход
и
извайваме дължини,
празни обороти.
Реципрочни сме само в своето движение,
в своето извайване.
Ръцете кой ще ми вземе?

Пиша като баща си.
Аз съм неговия сподавен,
хаотичен почерк.
Пиша от Името-на-Бащата,
творя от името на глината,
където е застанал той,

¹ сръчен човек

вечно извайващ,
без ръце.

* * *

Философията е систематика
проникновеност
Кант
(не е) до доказване на противното
на утвърдителното условие
Философията е без думи
една дума
нищо и всичко
иманентност и трансцендент
изпълзване и цел
вечно завръщане към
центъра на липсата
към притегателното
което ни зове

Поли Муканова